Розіна

Юрій Гундарів

Ганна Семиградська, прима оперного, вже у гримі й образі Розіни, ретельно вдивлялася у своє гротескно змінене віддзеркалення. Те чарівне лице юної ефірної діви, яким його бачили діти райка, зблизька нагадувало грубо покраяний жирними мазками портрет пензля Пікассо.

Вона завжди першою приходила до театру в день вистави, швидко гримувалася й години зо дві сумно вдивлялася в чуже обличчя, що відбивалося у потрісканому старому дзеркалі гримувальні.

Її життя було присвячене опері. Саме опера замінила їй все. Й у першу чергу особисте життя.

Коли батьки підшукали їй вигідну партію, вона слухняно вийшла заміж, але через три роки розлучилася: він хотів мати дітей. Дуже. А вона – ні. Ні-за-що! Вона панічно боялася хоч на день залишити сцену.

Семиградська була вродлива: висока, стрункa, чорноволоса, синьоока. Лише ніс – задовгий, хижуватий, наче пташиний дзьоб – робив цю вроду якоюсь відразливою, відлякуючи чоловіків.

По черзі хворіли батько і мати, а вмерли, як у казці, в один день. Вона не любила ходити на кладовище. Лише раз на рік клала по символічному штучному букетику на дві вмуровані у меморіальний пагорб маленькі мармурові плити.

Друзів, зокрема подруг, у неї вже не було. Та й яких, побійтеся Бога, друзів може мати оперна співачка, народна артистка et cetera?

Ганна, жінка з самого народження розумна й така, що весь час копається у надрах власної душі, як ніхто інший, добре розуміла, що біологічні сорок вісім жодним гримом не приховаєш. До того ж все сьогоднішнє оточення – граф Альмавіва, Фігаро й навіть Дон Базіліо – по суті вчорашні випускники.

Бентежило її й те, що публіка більше ніж прохолодно приймала її останнім часом. ЇЇ, що ще, здавалося б, зовсім нещодавно, була розбещена квітами, нескінченними овaціями, телефонними дзвінками…

Вона, як вогню, стала боятися фа-дієз третьої октави, яку раніше могла взяти і вдень і вночі. До речі, саме вночі їй приснилося, як вона, віртуозно долаючи россініївські фіоритури, нарешті, вже ось-ось має взяти цю кляту фа-дієз, а виходить якийсь тріск, наче постріл з дитячого пістолета.

А на минулій виставі Ганна куточком ока бачила, як хористи між кулісами заплющували очі, очікуючи її фа-дієз. Товстозада Бузько навіть руки піднесла до пудових грудей. Але вона якось взяла, витягнула цю підступну ноту. Й лише вдома, відчиняючи однією рукою двері, а іншою пестячи кішку Норму, що віддано кинулася їй у ноги, зрозуміла, що фа-дієз ця була аж ніяк не фа-дієз, а нота, на терцію нижча. Хоча ці йолопи хористи, дякуючи Богу, нічого й не дотямили.

Ганна вимкнула світло над дзеркалом. У вікні навпроти засвітилися різнокольорові вогні. У кожному вікні – своє життя. А у неї сьогодні – її життя. Те, найсправжніше. Заради якого вона, власне, й живе.

Семиградська відразу ж відчула, що сьогодні в ударі. На сцені це вже була не майже п'ятдесятилітня самотня жінка, співачка, що, як чорт ладану, боїться пустити півня, а іскрометна Розіна – така, якою її бачив божественний Россіні.

Й фа-дієз сьогодні вона видала таку, що Бузько витріщилася, наче корова, так і стояла по команді "замри!"

Зал вибухнув оплесками. З гальорки пролився цілий дощ квітів. Навіть вічно сонні оркестранти прокинулися й барабанили смичками по пюпітрах.

Ганна, велично й водночас збентежено кланяючись, показала Бузько відверту, так би мовити, від чистого серця дулю. Правда, трішки прикриту віялом.